

at slaa ind paa en anden Vej, end hans Vorgængere have fulgt.

Krigsministeren (Bahnsen): Skjøndt Diskussionen er trukket temmelig langt ud, vil jeg dog gjøre et Par Bemærkninger til et Par ærede Talere. De tre sidste ærede Talere, Folkethingsmændene for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (B. Holm), Viborg Amts 4de Valgfreds (M. Holdt) og Præsto Amts 6te Valgfreds (Bojsen) ere stadig komne tilbage til, og den ærede sidste Taler sagde endog, at Erfaringen havde godtgjort og givet et praktisk Bevis for, at det ikke kan nytte at Folk klage, at de Bedkommende holde slige Klager nede, og at man derfor ikke kan gaa den Vej, som jeg antydede. Det forekommer mig, at det maa bevises. Det staar nu kun som en Paastand, at det ikke kan nytte; jeg tror, at det kan nytte. Det er min Overbevisning, at der finder mange Straffe Sted i Hæren, som ere bafærede paa, at Bedkommende selv har klaget; det er det Almindelige. Jeg tror ikke, at man er berettiget til at sige, at en Mand ikke tør klage, fordi han da vil være udfat for haard Behandling. Det forekommer mig, at naar man har kunnet bringe saadanne Ting frem om Mishandling af Soldater, som ere komne frem her, og maatte man vide, at der var et tilsvarende stort Antal Tilfælde af Klager, som vare holdte nede ved Afdelingerne, vilde man være kommen frem dermed her, og det vilde have været af lige saa stor Interesse og for mig af mere Interesse og af større Betydning for Hærens Disciplin end det Andet. Det forekommer mig derfor, at det er Noget, der trænger til Beviser. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (B. Holm) talte om Krigsministeriets Forsølgelse af Pressen. Jeg tror, at man kunde ligesaa godt vende Sagen om og sige, at det er Pressen, der forfølger Krigsministeriet. Det bliver i alt Fald en Skjønssag; det er Dommene, Resultaterne af Undersøgelserne, der maa afgjøre det. Blive Pressens enkelte Organer dømt, viser det sig, at det er Militæret, der er blevet forfulgt af Pressen. Da nu det ærede Medlem anførte et bestemt Exempel paa Krigsministeriets Forsølgelser, skal jeg ikke undlade, at gaa lidt nærmere ind derpaa, da jeg ikke kan være fornøiet med den Maade, hvorpaa det blev fremstillet. Det er en Sag, som blev anlagt mod „Præsto Avis“ og blev udfraakt til „Socialdemokraten“, som havde gjengivet, hvad der stod i „Præsto Avis“. Det blev sagt, at Basis for Sagen havde været, at det var blevet sagt om Krigsministeren, at han havde

antaget En som Sekondlieutenantselev i Fæstnings-Artilleriet, som var falden igjennem i visse Sag og havde mindre gode Karakterer i andre. Dette var imidlertid ikke Basis for Sagen, men det var Fortsættelsen af Historien i „Præsto Avis“, hvor der stod, at den Mand havde en Dntel, der var Ingenieurkapitain og havde gode Konnektioner i Krigsministeriet, og man kunde altsaa lære af den Historie, at naar man har Fanden eller en Ingenieurkapitain til Morbroder, kan man blive Sekondlieutenant. Ville de Herrer have, at man skal lade være med at anlægge Sag for en saadan Yttring? Det er noget ganske Andet, end hvad det ærede Medlem kom med. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds (Bojsen) ønskede, at jeg nærmere skulde tage under Overveielse, om jeg ikke ved fremtidig foresaldende Sager vil stille mig anderledes. Det mener jeg egentlig er Noget, der ikke kan være Gjenstand for Undersøgelse i Dag, det antager jeg maa overlades til mig. Jeg har haft bestemte Grunde, hvorfor jeg har stillet mig, som jeg har gjort, idet jeg mente, at det var den korrekte Maade at gaa frem paa, den, der vilde give det bedste Resultat, medens de Herrer, der have en anden Mening, som bemærket, gaa ud fra en anden Forudsætning, nemlig at Afdelingerne have Interesse af at holde den Slags Sager nede, medens jeg tror, at de have Interesse af at faae dem undersøgte. Derfor har jeg villet, at de skulde gaa den naturlige Vej.

Bojsen: Den høitærede Krigsminister gjorde mig ganske Uret, naar han lagde mig den Yttring i Munden, at det ikke nyttede at fremkomme med Klager i Hæren. Det har jeg hverken tænkt eller sagt; det, jeg har sagt, er, at saadanne Klager fremkom kun yderst sjelden, idet de Paagjældende, der mene sig forurettede paa en eller Maade, sige: Vi ville hellere lide Uret end udsætte os for den Behandling, Klager kunne medføre. Om at Klager ikke skulde kunne nytte eller ikke skulde kunne føre til Domsældelse af de Paagjældende, har jeg ikke sagt et Ord. Heller ikke har jeg villet gjøre det til Gjenstand for en nærmere Undersøgelse her, hvorvidt den høitærede Krigsminister fremtidig vil benytte en anden Fremgangsmaade, men jeg har kun taget Ordet for at opfordre den høitærede Krigsminister til en saadan Overveielse, og efter den høitærede Ministers Yttringer opfatter jeg ham saaledes, at han ogsaa vil tage det under Overveielse.